Downloaded via the EU tax law app / web

62015CJ0269
DOMSTOLENS DOM (tionde avdelningen)

den 26 oktober 2016 (*1)

”Begäran om förhandsavgörande — Social trygghet — Förordning (EEG) nr 1408/71 — Artikel 4 — Materiellt tillämpningsområde — Avdrag från lagstadgade ålderspensioner samt från andra kompletterande förmåner — Artikel 13 — Fastställande av tillämplig lagstiftning — Bosättning i en annan medlemsstat”

I mål C?269/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Hof van Cassatie (Kassationsdomstolen, Belgien) genom beslut av den 18 maj 2015, som inkom till domstolen den 8 juni 2015, i målet

Rijksdienst voor Pensioenen

mot

Willem Hoogstad,

ytterligare deltagare i rättegången:

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,

meddelar

DOMSTOLEN (tionde avdelningen)

sammansatt av A. Borg Barthet, tillförordnad avdelningsordförande, och domarna E. Levits och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

—

Belgiens regering, genom M. Jacobs och L. Van den Broeck, båda i egenskap av ombud, biträdda av N. Bonbled och A. Percy, advocaten,

—

Europeiska kommissionen, genom G. Wils och D. Martin, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1

Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i dess lydelse enligt rådet förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998 (EGT L 209, 1998, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71).

2

Begäran har framställts i ett mål mellan Rijksdienst voor Pensioenen (Rikspensionsverket) (nedan kallat RvP) och Willem Hoogstad. Målet rör avdrag som gjorts från kompletterande pension som utbetalats i form av engångsbelopp till Willem Hoogstad i februari månad 2008.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3

I artikel 1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

”…

j)

Lagstiftning: i förhållande till varje medlemsstat, nuvarande eller kommande lagar och andra författningar om de grenar av och system för social trygghet som täcks av artikel 4.1 och 4.2 samt alla andra beslut om åtgärder för att genomföra sådana grenar och system, eller de särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som omfattas av artikel 4.2a.

Uttrycket omfattar inte bestämmelser i nuvarande eller kommande kollektivavtal även om de genom myndighetsbeslut har gjorts tvingande eller fått sitt tillämpningsområde utvidgat. Om emellertid sådana bestämmelser

tjänar till att uppfylla ett krav på obligatorisk försäkring, som tillkommit genom de lagar och andra författningar som avses i föregående stycke,

eller

skapar ett system som administreras av samma organ som administrerar de system som tillkommit genom författningar som avses i föregående stycke

kan begränsningen i uttrycket när som helst hävas genom att den berörda medlemsstaten avger en förklaring som specificerar de system som denna förordning skall gälla. En sådan förklaring skall anmälas och offentliggöras enligt bestämmelserna i artikel 97.

…”

4

I artikel 4.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

”Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

a)

Förmåner vid sjukdom och moderskap.

b)

Förmåner vid invaliditet, även sådana som är avsedda att bevara eller förbättra förvärvsförmågan.

c)

Förmåner vid ålderdom.

d)

Förmåner till efterlevande.

e)

Förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar.

f)

Dödsfallsersättningar.

g)

Förmåner vid arbetslöshet.

h)

Familjeförmåner.”

5

Artikel 13 i nämnda förordning har följande lydelse:

”1. Om något annat inte följer av artiklarna 14c och 14f skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artikel 14–17 gäller följande:

…

f)

Den för vilken lagstiftningen i en medlemsstat upphör att gälla utan att lagstiftningen i en annan medlemsstat blir tillämplig på honom enligt någon av reglerna i föregående punkter eller enligt något undantag eller någon särskild bestämmelse i artikel 14–17 skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt uteslutande enligt bestämmelserna i den lagstiftningen.”

6

I artikel 33.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Den institution i en medlemsstat som svarar för betalningen av en pension och som tillämpar en lagstiftning med regler om avdrag på pensioner för avgifter för sjukdom och moderskap skall vara behörig att göra sådana avdrag, beräknande enligt lagstiftningen i fråga, på den pension som institutionen utger i den mån kostnaden för förmånerna enligt artikel 27, 28, 28a, 29, 31 och 32 skall betalas av en institution i denna medlemsstat.”

Belgisk rätt

7

Följande bestämmelse återfinns i artikel 191 första stycket punkt 7 i Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (lagen om obligatorisk hälso- och sjukvårdsförsäkring och ersättningar vilken koordinerats den 14 juli 1994, Belgisch Staatsblad, 27 augusti 1994, s. 21524) (nedan kallad den koordinerade lagen av den 14 juli 1994), såsom dessa bestämmelser var utformade vid tiden för de i det nationella målet aktuella omständigheterna:

”En avgift på 3,55 procent dras från de lagstadgade ålders-, avgångs- och efterlevandepensionerna eller från varje annan förmån som ersätter en pension, samt från varje förmån som syftar till att komplettera en pension, även om denna pension ännu inte har förvärvats, och som beviljats antingen genom tillämpning av bestämmelser i lagar, föreskrifter eller stadgor, eller genom tillämpning av bestämmelser som följer av anställningsavtal, bolagsstadgar eller kollektivavtal. Avdraget görs också från förmåner som ersätter eller kompletterar pensionen och som beviljas en egenföretagare i enlighet med ett kollektivavtal eller en individuell utfästelse om pension som företaget åtagit sig att följa.”

8

Följande bestämmelse återfinns i artikel 3bis i Koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid 1, 7°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (Kunglig kungörelse om genomförande av artikel 191 första stycket punkt 7 i lagen om obligatorisk hälso- och sjukvårdsförsäkring och ersättningar vilken koordinerats den 14 juli 1994), av den 15 september 1980 (Belgisch Staatsblad, 23 september 1980, s. 10869), i den lydelse som denna bestämmelse hade vid tiden för omständigheterna i målet:

”Den uppskattning i månatliga belopp som avses i artikel 2 § 1 sker tidigast vid utgången av det

kalenderår under vilket pensionerna och förmånerna har betalats ut. Uppskattningen i månatliga belopp av de förmåner som beviljas vid ett enda tillfälle till personer som ännu inte intar ställning som pensionärer gäller dock även för de efterföljande år som återstår fram till att dessa förmånstagare uppnår den normala pensionsåldern. Det eventuella saldot kan återbetalas först efter det att [RvP] har fastställt att det sammanlagda bruttobeloppet av pensionerna och de kompletterande förmånerna understiger tröskelvärdet.”

9

Enligt artikel 68.1 i Wet houdende sociale bepalingen (lag om sociala bestämmelser) av den 30 mars 1994, Belgisch Staatsblad, 31 mars 1994, s. 8866) (nedan kallad lagen av den 30 mars 1994), i den lydelse som var tillämplig vid tiden för omständigheterna i målet, gäller följande definitioner:

”…

c)

med 'kompletterande förmån’ förstås varje förmån avsedd att komplettera en av de pensioner som avses i punkt a eller b, även om denna ännu inte har förvärvats, och som beviljats antingen genom tillämpning av bestämmelser i lagar, föreskrifter eller stadgor, eller genom tillämpning av bestämmelser som följer av anställningsavtal, bolagsstadgar eller kollektivavtal, oavsett om förmånen betalas ut periodiskt eller i form av ett engångsbelopp.

Som kompletterande förmåner enligt punkt c betraktas även:

de pensioner som definieras i punkt a 1, vilka betalas ut i form av ett engångsbelopp;

förmåner som betalas ut till en person, oavsett dennes ställning, till infriande av en individuell utfästelse om pension … ”

10

Enligt artikel 68.5 andra och femte styckena i lagen av den 30 mars 1994:

”Den belgiska myndighet som betalar ut en kompletterande förmån efter den 31 december 1996 i form av ett engångsbelopp vars brutto överstiger 2478,94 euro innehåller direkt 2 procent av engångsbeloppets bruttobelopp i samband med utbetalningen.

…

Om det i samband med den första utbetalningen av det definitiva beloppet för en lagstadgad pension som sker efter utbetalningen av ett engångsbelopp visar sig att procentsatsen för det avdrag som ska göras med tillämpning av § 2 är lägre än procentsatsen för det avdrag som gjorts från engångsbeloppet, ska [RvP] till förmånstagaren återbetala ett belopp som är lika med skillnaden mellan å ena sidan det belopp som har dragits av från engångsbeloppet och å andra sidan den produkt som fås genom en multiplicering av samma engångsbelopp med procentsatsen för det avdrag som ska göras med tillämpning av § 2. Om återbetalningen sker senare än sex månader efter den första utbetalningen av det definitiva beloppet för den stadstadgade pensionen är [RvP] automatiskt skyldigt att till förmånstagaren erlägga dröjsmålsränta på det återbetalade beloppet. Dröjsmålsräntan, som uppgår till 4,75 procent per år, börjar löpa den första dagen i den månad som följer på sexmånadersfristens utgång. Kungl. Maj:t kan justera dröjsmålsräntan.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

11

Willem Hoogstad är en nederländsk medborgare som under perioden 1 november 1996–31 december 2004 arbetade för en belgisk arbetsgivare som tecknade två kompletterande pensioner för honom. Efter att ha avslutat sin yrkeskarriär flyttade Willem Hoogstad år 2007 till Irland tillsammans med sin fru, som är irländsk medborgare.

12

När Willem Hoogstad uppnådde 60 års ålder i februari 2008 betalades hans två kompletterande pensioner ut till honom i form av engångsbelopp.

13

I Belgien gjordes två avdrag från pensionsbeloppen. Ett första avdrag på 3,55 procent gjordes med tillämpning av artikel 191 första stycket punkt 7 i den koordinerade lagen av den 14 juli 1994, till förmån för Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Nationella institutet för sjuk- och invaliditetsförsäkring), som har i uppgift att fördela intäkterna mellan de organ som ansvarar för sjukvårdsförsäkringssystemet. Ett andra avdrag på 2 procent gick till RvP, med tillämpning av artikel 68 i lagen av den 30 mars 1994. Syftet med det avdraget är att förstärka solidariteten mellan olika grupper av pensionärer (solidaritetsavgift) och på lång sikt att införa selektiva justeringar till förmån för de lägsta pensionerna.

14

Den 31 december 2009 väckte Willem Hoogstad talan och yrkade återbetalning av de belopp som inte betalats ut till honom. Som grund anfördes att han inte omfattades av den belgiska lagstiftningen om social trygghet vid den tidpunkt då engångsbeloppen betalades ut.

15

Genom dom av den 28 oktober 2011 förpliktade Arbeidsrechtbank te Brussel (arbetsdomstol i första instans i Bryssel, Belgien) Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering och RvP att återbetala de innehållna beloppen. Efter att ha tappat målet även i andra instans vid Arbeidshof te Brussel (arbetsdomstol i andra instans i Bryssel, Belgien), inkom RvP med ett överklagande till Hof van Cassatie (Kassationsdomstolen).

16

RvP har gjort gällande att utbetalningarna av den kompletterande pensionen i form av engångsbelopp till Willem Hoogstad har skett med tillämpning av regelverk som inte är att betrakta som ”lagstiftning” i den mening som avses i artikel 1 j första stycket i förordning nr 1408/71, och att dessa engångsbelopp således inte omfattas av förordningens materiella tillämpningsområde. De avdrag som har gjorts från de kompletterande pensionerna är följaktligen inte oförenliga med artikel 13.1 i nämnda förordning.

17

Mot denna bakgrund beslutade Hof van Cassatie (Kassationsdomstolen, Belgien) att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 tolkas så, att den utgör hinder för att ta ut en avgift – såsom det avdrag som görs med stöd av artikel 191 första stycket punkt 7 i den koordinerade lagen av den 14 juli 1994 och den solidaritetsavgift som tas ut med stöd av artikel 68 i lagen av den 30 mars 1994 om sociala bestämmelser – på förmåner från belgiska system för kompletterande pension som inte utgör lagstiftning i den mening som avses i artikel 1 j första stycket i förordning nr 1408/71, om pensionsförmånerna betalas ut till en förmånstagare som inte är bosatt i Belgien och som i enlighet med artikel 13.2 f i nämnda förordning omfattas av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat där han eller hon är bosatt?”

Prövning av tolkningsfrågan

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till prövning

18

Först och främst har den belgiska regeringen gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning därför att den hänskjutande domstolen utgår från det felaktiga antagandet att de avdrag som gjorts från utbetalningarna av förmåner från belgiska system för kompletterande pension är definitiva och inte kan återbetalas. Eftersom de belopp som först drogs av har betalats tillbaka vid ett senare tillfälle, anser den belgiska regeringen att den begärda tolkningen inte längre är av någon praktisk nytta för lösningen av tvisten i det nationella målet.

19

EU-domstolen gör i denna del följande bedömning. Enligt fast rättspraxis ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen av unionsrätten (se, bland annat, dom av den 15 juni 2000, Sehrer,C?302/98, EU:C:2000:322, punkt 20, och dom av den 25 oktober 2012, Folien Fischer och Fofitec, C?133/11, EU:C:2012:664, punkt 25).

20

EU-domstolen får underlåta att besvara en tolkningsfråga som en nationell domstol har ställt endast då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (se, bland annat, dom av den 22 juni 2010, Melki och Abdeli, C?188/10 och C?189/10, EU:C:2010:363, punkt 27, och dom av den 28 februari 2012, Inter-Environnement Wallonie och Terre wallonne, C?41/11, EU:C:2012:103, punkt 35).

21

Så är inte fallet här, då den hänskjutande domstolen tydligt har angett varför den har ställt sin fråga och då ett svar på frågan är nödvändigt för att den domstolen ska kunna avgöra målet.

22

Begäran om förhandsavgörande ska således tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

23

Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den i det nationella målet, som föreskriver att en social avgift ska dras av från förmåner från system för kompletterande pension, trots att den som erhåller dessa kompletterande pensioner inte är bosatt i den medlemsstaten och, i enlighet med artikel 13.2 f i nämnda förordning, omfattas av sociallagstiftningen i den medlemsstat där han eller hon är bosatt.

24

Inledningsvis är det lämpligt för EU-domstolen, för att kunna ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar, att erinra om att det anges i artikel 1 j första stycket i förordning nr 1408/71 att ordet ”lagstiftning” används för att beteckna, i förhållande till varje medlemsstat, nuvarande eller kommande lagar och andra författningar om de grenar av och system för social trygghet som täcks av artikel 4.1 och 4.2 samt alla andra beslut om åtgärder för att genomföra sådana grenar och system.

25

Enligt artikel 1 j andra stycket omfattar uttrycket ”lagstiftning” dock inte bestämmelser i nuvarande eller kommande kollektivavtal även om de genom myndighetsbeslut har gjorts tvingande eller fått sitt tillämpningsområde utvidgat.

26

Även om det framgår av själva formuleringen av tolkningsfrågan att de system för kompletterande pension som Willem Hoogstad, i det nationella målet, har erhållit förmåner från ”inte utgör lagstiftning i den mening som avses i artikel 1 j första stycket i förordning nr 1408/71”, är det inte desto mindre så, att den avgift som har tagits ut från dessa system för kompletterande pension kan omfattas av förordningens tillämpningsområde.

27

EU-domstolen har nämligen redan slagit fast att begreppet ”lagstiftning” kännetecknas av sin vida betydelse och omfattar alla typer av lagar, förordningar och administrativa bestämmelser som medlemsstaterna antar och att det ska förstås så, att det avser samtliga nationella bestämmelser som är tillämpliga på området (dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 32).

28

EU-domstolen har i detta sammanhang preciserat att den avgörande faktorn för huruvida förordning nr 1408/71 är tillämplig är det direkta och tillräckligt relevanta samband som ska finnas mellan bestämmelsen i fråga och de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 4 i förordning nr 1408/71 (dom av den 18 maj 1995, Rheinhold & Mahla, C?327/92, EU:C:1995:144, punkt 23, dom av den 15 februari 2000, kommissionen/Frankrike, C?34/98, EU:C:2000:84, punkt 35, dom av den 15 februari 2000, kommissionen/Frankrike, C?169/98, EU:C:2000:85, punkt 33, och dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 23).

29

Den omständigheten att en avgift ska kvalificeras som skatt enligt en viss nationell lagstiftning utesluter således inte att samma avgift, vad gäller förordning nr 1408/71, kan anses omfattas av tillämpningsområdet för den förordningen (dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

30

EU-domstolen har dessutom slagit fast att avgifter som inte tas ut på förvärvsarbetares förvärvsinkomster och på ersättningar som uppburits istället för sådana inkomster, utan på kapitalinkomster kan omfattas av förordningens tillämpningsområde, när det har slagits fast att intäkterna från avgifterna specifikt och direkt avsätts för finansiering av vissa grenar av systemet för social trygghet i medlemsstaten i fråga (dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 28).

31

Samma slutsats gör sig gällande såvitt avser sådana avgifter som dem i det nationella målet som tas ut från system för kompletterande pension, när intäkterna från dessa avgifter specifikt och direkt avsätts för finansiering av vissa grenar av systemet för social trygghet i medlemsstaten i fråga.

32

Denna tolkning vinner för övrigt stöd i det syfte som eftersträvas med förordning nr 1408/71 samt i de principer som förordningen grundas på.

33

I syfte att säkerställa fri rörlighet för förvärvsarbetare inom Europeiska unionen och samtidigt iaktta principen om likabehandling av alla förvärvsarbetare med avseende på medlemsstaternas olika lagstiftningar, infördes i avdelning II i förordning nr 1408/71 ett samordningssystem för att bestämma vilken eller vilka lagar som ska tillämpas på anställda och egenföretagare som under olika omständigheter utövar sin rätt till fri rörlighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 april 2008, Derouin, C?103/06, EU:C:2008:185, punkt 20, av den 3 mars 2011, Tomaszewska, C?440/09, EU:C:2011:114, punkterna 25 och 28, och dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 34).

34

Detta fullständiga system av lagvalsregler får som verkan att lagstiftaren i varje medlemsstat undandras behörigheten att efter eget skön fastställa omfattningen av och villkoren för tillämpningen av den nationella lagstiftningen, både i fråga om den personkrets på vilken den är tillämplig och i fråga om dess territoriella tillämpningsområde (dom av den 10 juli 1986, Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, punkt 14, dom av den 5 november 2014, Somova, C?103/13, EU:C:2014:2334, punkt 54, och dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 35).

35

Enligt artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 ska personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat, vilket således – med förbehåll för de fall som föreskrivs

i artikel 14c och 14f – utesluter alla möjligheter att kombinera flera nationella lagstiftningar under en och samma period (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 1977, Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, punkt 11, och dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 36).

36

Principen att endast en lagstiftning kan vara tillämplig inom området för social trygghet syftar till att undvika de komplikationer som kan uppstå om olika nationella lagstiftningar tillämpas samtidigt och till att undanröja de skillnader i behandling som kan följa av partiell eller fullständig kumulering av tillämpliga lagstiftningar för personer som rör sig inom unionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2000, kommissionen/Frankrike, C?34/98, EU:C:2000:84, punkt 46, dom av den 15 februari 2000, kommissionen/Frankrike, C?169/98, EU:C:2000:85, punkt 43, och dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 37).

37

Principen att endast en lagstiftning kan vara tillämplig styr emellertid endast de situationer som artiklarna 13.2 och 14–17 i förordning nr 1408/71 hänför sig till, eftersom dessa artiklar bestämmer vilka lagvalsregler som ska tillämpas i de olika fallen.

38

Sedan rådets förordning (EEG) nr 2195/91 av den 25 juni 1991 (EGT L 206, 1991, s. 2) om ändring av förordning nr 1408/71 införde punkt f i artikel 13.2 i förordning nr 1408/71, är principen att endast en lagstiftning kan vara tillämplig således även tillämplig på förvärvsarbetare som definitivt har avslutat sin yrkeskarriär.

39

I detta mål konstaterar EU-domstolen att Willem Hoogstad, i egenskap av i Irland bosatt pensionär, i enlighet med artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 omfattas av sociallagstiftningen i den medlemsstaten och att en annan medlemsstat därför inte, vad gäller bland annat förmåner från kompletterande pension, kan tillämpa lagbestämmelser på honom varigenom det införs avgifter som har ett direkt och tillräckligt relevant samband med de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som räknas upp i artikel 4 i förordning nr 1408/71.

40

Detta konstaterande påverkas inte av bestämmelserna i artikel 33 i förordning nr 1408/71, enligt vilka en medlemsstat har rätt att från en pensionär ta ut avgifter för sjukförsäkring om staten i fråga svarar för förmåner som motsvarar dessa avgifter.

41

Artikel 33 i förordning nr 1408/71 ska nämligen läsas i förhållande till artiklarna 27, 28 och 28a i avsnitt 5 i kapitel I i avdelning III i förordningen (avsnitt 5 är tillämpligt på de rättigheter som tillkommer pensionärer och deras familjemedlemmar). Dessa bestämmelser avser antingen situationer i vilka rättighetshavaren uppbär en pension med stöd av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, eller situationer i vilka rättighetshavaren uppbär en pension enligt lagstiftningen i endast en medlemsstat, men inte har någon rätt till förmåner i sitt hemvistland (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 2000, Sehrer, C?302/98, EU:C:2000:322, punkt 26).

42

Av det faktum att det föreligger materiella regler om pensionärers rättigheter, vilka i vart fall inte är tillämpliga på kompletterande pension som baseras på bestämmelser i kollektivavtal (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 januari 1992, kommissionen/Frankrike, C?57/90, EU:C:1992:10, punkt 20), är det således inte möjligt att dra slutsatsen att ett uttag av sociala avgifter på sådana kompletterande pensioner skulle vara förenligt med den i artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivna principen att endast en lagstiftning kan vara tillämplig.

43

Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den i det nationella målet, som föreskriver att avgifter, som har ett direkt och tillräckligt relevant samband med de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som räknas upp i artikel 4 i nämnda förordning, ska dras av från förmåner från system för kompletterande pension, trots att den som erhåller dessa kompletterande pensioner inte är bosatt i den medlemsstaten och, i enlighet med artikel 13.2 f i nämnda förordning, omfattas av sociallagstiftningen i den medlemsstat där han eller hon är bosatt.

Rättegångskostnader

44

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tionde avdelningen) följande:

Artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, i dess lydelse enligt rådet förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998, utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den i det nationella målet, som föreskriver att avgifter, som har ett direkt och tillräckligt relevant samband med de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som räknas upp i artikel 4 i nämnda förordning nr 1408/71, i dess ändrade lydelse, ska dras av från förmåner från system för kompletterande pension, trots att den som erhåller dessa kompletterande pensioner inte är bosatt i den medlemsstaten och, i enlighet med artikel 13.2 f i nämnda förordning, i dess ändrade lydelse, omfattas av sociallagstiftningen i den medlemsstat där han eller hon är bosatt.

Underskrifter

(*1) Rättegångsspråk: nederländska